

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: L. S.

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Chamrádem,
sídlem Rožnovská 241, 744 01 Rožnov pod Radhoštěm

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 2. 10. 2020, č. j. 18577-10/2020-900000-317,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí zástupce ředitele sekce 03 – Pátrání Generálního ředitelství cel ze dne 2. 1. 2020 č. j. 581/2020-900000-03 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).
2. Důvodem propuštění ze služebního poměru bylo, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Konkrétně žalobce dne 16. 3. 2019 v čase okolo 20:30 hod. řídil osobní automobil, při vjezdu na kruhový objezd nezvládl řízení a najel levými koly vozidla na vyvýšený ostrůvek, následně s vozidlem vjel na travnatý střed kruhového objezdu, kde narazil do protisvahu, odkud bylo vozidlo vymršťeno do vzduchu a po 32 metrech letu ve vzduchu dopadlo na zem, kde se následně převrátilo přes střechu. Těžce zraněný žalobce byl leteckou záchrannou službou přemístěn do Fakultní nemocnice Ostrava, kde mu byl ve 21:50 hod. proveden odběr krve, kdy byla zjištěna úroveň alkoholu v krvi k tomuto času 2,27 g/kg, tedy množství, které i v čase okolo 20:33 hod. bylo neslučitelné s řízením motorového vozidla. Žalobce tak řídil motorové vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, a úmyslně vykonával činnost, kterou mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, respektive tímto činem způsobit dopravní nehodu, čímž naplnil znaky přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
3. S žalobcem je kvůli výše popsané autonehodě vedeno trestní řízení u Okresního soudu v Novém Jičíně pod spisovou značkou 20 T 83/2020. Kopii příslušného trestního spisu, včetně obžaloby, měl žalovaný k dispozici při rozhodování o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Soudní řízení bylo zahájeno dne 15. 6. 2021, přičemž odsuzující rozsudek vydal Okresní soud v Novém Jičíně až po podání správní žaloby (11. 2. 2021), ke dni rozhodnutí zdejšího soudu je vedeno odvolací řízení u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 6 To 99/2021, které dosud nebylo skončeno.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce zdůrazňuje, že soud dosud (pravomocně) nevyslovil vinu žalobce ve výše uvedené trestní věci. Žalobce v rámci své obhajoby v příslušném trestním řízení namítal zejména, že (i) v důsledku těžkých zranění trpí amnézií, v důsledku čehož nebyl schopen jakkoliv ozřejmit průběh událostí dne 16. 3. 2019, (ii) sám požívá alkohol toliko společensky, kdy si jakožto sportovec nedokáže představit, že by se uvedl do stavu opilosti odpovídajícího naměřeným hodnotám, (iii) jeho krevní vzorky, ze kterých byla hodnota alkoholu v krvi zjišťována, musely být zjevně kontaminovány, když rozbořem obou vzorků byly zjištěny zcela rozdílné hodnoty 28 g/kg a 2,27 g/kg, ačkoliv byly odebrány takřka ve stejném čase z jediného žilního výstupu. Tyto skutečnosti zakládají důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, žalovaný je však dle žalobce zcela ignoroval. Jinak by musel zpochybnit validnost obou vzorků krve, nikoliv pouze jednoho (s naměřenou hodnotou 28 g/kg).
5. Validnost vzorků krve posuzovala znalkyně v odborných vyjádřeních, ta ale nebyla přítomna odběrům. Vycházela tak z nepravdivého údaje, že odběry obou vzorků dělilo 10 minut, z čehož nesprávně dovodila, že nemohlo dojít ke společné kontaminaci obou

vzorků. Žalobce ale uvádí dvě možnosti, jak mohlo ke kontaminaci obou vzorků dojít: a) použití alkoholové dezinfekce místo peroxidové zdravotnickým personálem před odběrem (je logické, že to zdravotníci ve svých výpovědích vyloučili, protože jinak by tím poukázali na vlastní pochybení), nebo b) krev byla nabrána do kontaminovaných zkumavek.

6. Žalobce vyjmenoval množství svědků, kteří ve svých výpovědích nezmínili, že by po nehodě v žalobcově dechu zaznamenali alkohol. Zaznamenala ho pouze jedna svědkyně. Další svědci se pak zmiňovali o dosud nezjištěném muži, který na místě měl pronést větu typu „My mu zachraňujeme život a on chlastá,“ který následně z místa nehody odjel. Z pohledu žalobce šlo o nepodložený poznatek o alkoholu, který sice již nikdo další přímo nezískal, ale „historka“ o alkoholu se dále šířila.
7. Podle žalobce může jeho vinu vyslovit jedině soud, nikoliv žalovaný v rámci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalobce odkázal na judikaturu, dle které nelze propuštění ze služebního poměru vystavět pouze na usnesení o zahájení trestního stíhání, a to pro jeho mezitímní charakter, tedy je zcela nezbytné přihlédnout i k dalším skutečnostem, zejména k obsahu trestního spisu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 25/2011-53). Pokud žalovaný pochybnosti o skutkovém stavu při svém rozhodování nezohlednil v žalobcův prospěch, ačkoliv měl k dispozici kopii trestního spisu, je tím zpochybněna zákonnost napadených rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření plně odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že důvodem propuštění bylo porušení služebního slibu tím, že se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru (dopravní nehoda pod vlivem alkoholu).
9. Žalovaný označil argumentaci žalobce za účelovou dezinterpretaci svědeckých výpovědí, ze kterých žalovaný vycházel při svém rozhodování. Žalobce například marginalizuje výpověď svědkyně, která výslovně potvrdila, že v dechu žalobce výrazně cítila alkohol. Naopak žalobce zdůrazňuje výpovědi svědků, kteří z žalobcova dechu alkohol necítili, ačkoliv tito se s ním setkali až po intubaci, tedy v době, kdy už vliv alkoholu na žalobci rozpoznat ani nešlo, což opakovaně konstatovalo několik svědků – zdravotníků. Dále personál nemocnice již při převzetí žalobce na urgentním příjmu věděl, že jde o bratra jednoho z jejich kolegů; žalobce ale tvrdí, že tato skutečnost vyšla najevo až mnohem později. Žalobce dále tvrdí, že ho nikdo ze zasahujících členů integrovaného záchranného systému („dále též IZS“) nepoznal, ačkoliv v něm jeden ze zasahujících policistů poznal bývalého policistu.
10. Žalovaný dále popírá, že by při svém rozhodování nevzal v úvahu shodný čas odběru obou vzorků krve. Naopak, žalovaný s touto informací pracoval, na jejím podkladě vyloučil validitu jednoho ze vzorků (toho s naměřenou hodnotou 28 g/kg v krvi).
11. K námitce žalobce, že ke kontaminaci vzorku krve došlo záměnou peroxidové dezinfekce za alkoholovou, žalovaný uvedl, že to opakovaně vyloučil zdravotnický personál.
12. Dle žalovaného nepřichází žalobce s žádnými novými skutečnostmi, které by mohly narušit uzavřený důkazní kruh ústící v závěr, že příčinou dopravní nehody žalobce bylo jednoznačně jeho významné ovlivnění alkoholem, což je skutečnost neslučitelná se služebním poměrem příslušníka ozbrojeného bezpečnostního sboru.
13. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
15. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže *„porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.“*
17. Podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku se trestného činu *obrožení pod vlivem návykové látky* dopustí ten, kdo *„vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.“*
18. Soud předně zdůrazňuje, že z dikce § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru je zřejmé, že zákon počítá s možností propuštění ze služebního poměru pro jednání, o kterém je současně vedeno trestní řízení, aniž by trestní řízení bylo skončeno. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014-65, pro naplnění kumulativně stanovených podmínek propuštění dle § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru nemusí být jednání příslušníka nutně shledáno trestným činem v trestním řízení, ale musí jím být porušen služební slib, být zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a především mít znaky trestného činu. Služební funkcionář přitom musí přesvědčivě odůvodnit, že jednání propouštěného příslušníka naplnilo znaky trestného činu. Je však nutno akceptovat úmysl zákonodárce postihnout s důsledkem propuštění ze služebního poměru i jednání mající znaky trestného činu, které z jakéhokoli důvodu nebylo předmětem posouzení v trestním řízení, případně není shledáno trestným činem.
19. Soud tedy nemůže přisvědčit žalobci, že bylo na místě zohlednit, že soud dosud (pravomocně) nerozhodl o vinu žalobce ve výše uvedené trestní věci. Soud sice dává za pravdu žalobci, že jeho vinu ze spáchání trestného činu může vyslovit jedině soud, nikoliv žalovaný v rámci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, uvedené však nic nemění na skutečnosti, že žalobce mohl být propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.
20. Soud se dále zabýval otázkou, zda žalovaný dostatečně podrobně posoudil jednání žalobce dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, zejména z hlediska naplnění znaků trestného činu, a zda zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalobce především rozporuje, zda byl v době nehody pod vlivem alkoholu, respektive zda uvedené žalovaný spolehlivě prokázal. Soud po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že žalobcova argumentace není důvodná.
21. Soud předně uvádí, že z rozhodnutí žalovaného o žalobcově odvolání plyne, že žalovaný nevycházel pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání, jak se snaží tvrdit žalobce, nýbrž pracoval s celým trestním spisem, jehož kopii měl k dispozici. A dle soudu vyvrátil veškerou odvolací argumentaci a bez důvodných pochybností prokázal, že se žalobce

dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

22. Žalovaný srozumitelně vysvětlil, proč nepřihlédl ke skutečnosti, že řada svědků vypovídala, že z žalobcova dechu po nehodě necítila alkohol. Dle žalovaného byl jednak žalobce zaintubovaný, tedy dýchal přes přístroje, a jednak žalovaný předpokládal určitou kolegiálnítu příslušníků IZS, respektive zdravotnického personálu nemocnice vůči žalobci, když v něm rozpoznávali bývalého policistu (kterého zasahující policisté na místě vykreslovali jako slušného), respektive bratra svého kolegy (zaměstnance nemocnice). Žalovaný naopak považoval za relevantní, že záchránářka, která se žalobcem, mimo jiné, manipulovala 20 minut v sanitce a dle svých slov se mu také ze všech zasahujících zdravotníků nejvíce věnovala (viz protokol o jejím výslechu ze dne 4. února 2020), v žalobcově dechu cítila výrazně alkohol. Na přítomnost alkoholu v dechu pak dle žalovaného odkazovala také řada poznámek osob přítomných u dopravní nehody, které žalovaný rekapituluje v bodě [36] rozhodnutí o odvolání. Soud se s uvedeným hodnocením ztotožňuje a na závěry žalovaného odkazuje, neboť i dle soudu souhrn důkazů prokazuje, že žalobce požil před jízdou alkohol, na čemž nemohly nic změnit některé výpovědi svědků, že z žalobcova dechu po nehodě necítili alkohol.
23. Co se týče naměřené hladiny alkoholu v krvi a validity vzorků krve, připomíná soud, že tyto otázky byly předmětem vyjádření lékařky ze dne 10. 6. 2019, odborného vyjádření pracovnice toxikologie Ústavu soudního lékařství ze dne 2. 3. 2020 a vyjádření Fakultní nemocnice Ostrava ze dne 5. 3. 2020. Uvedená vyjádření byla vyžádána právě kvůli ověření, zda kontaminaci nemohl podlehnout i druhý z krevních vzorků, když ten prve určený pro soudně-lékařský rozbor byl kvůli fyziologicky nerealistické hodnotě 28 g/kg vyloučen jako nevalidní, a vyšlo se namísto toho z jiného vzorku, původně určeného pro biochemický rozbor. Ve vyjádření ze dne 10. 6. 2019 přitom doslova stojí, že v krvi ze vzorku pro biochemii *„byla opakovaně stanovena koncentrace alkoholu ve výši 2,27 g/kg. Tato hodnota byla stanovena dvěma na sobě nezávislými metodami. Z analytického hlediska je tento výsledek nezpochybnitelný.“* A soud neshledal, že by tuto naměřenou hodnotu žalobce svou argumentací relevantně zpochybnil.
24. Zpracovatelka odborného vyjádření jako možnou příčinu naměřené koncentrace alkoholu 28 g/kg u „nevalidního“ vzorku uvedla kontaminovanou zkumavku, na kontaminaci alkoholovou dezinfekcí se jí naměřená hodnota jevila příliš vysoká. V rámci podání vysvětlení dne 24. 10. 2019 dále ozřejmila, jak bylo postupováno po zjištění oné zjevně nerealistické koncentrace alkoholu v průměru 28 g/kg: *„Z toho jsme usoudili, že vzorek byl kontaminován a požádali jsme o druhý vzorek, vycházeli jsme z toho, že odběr je zaznamenán v čase 21:50 hod., takže kontaminace měla být eliminována. Z toho mj. lze odvodit, že kdyby kontaminace byla desinfekčním roztokem z jedné žíly, tak by ten první odběr měl mít více alkoholu než ten druhý.“* Vzhledem k pořadí odebrání vzorků (ten určený pro soudní lékařství s 28 g/kg byl odebrán až jako poslední) lze tedy dle soudu žalobcovu hypotézu o společné kontaminaci dezinfekcí logicky vyloučit. A na rozdíl od žalobce pak má soud za to, že z nepřesně uvedeného času odběru na zkumavkách s krví (odchylka byla cca 10 minut) žádné pro věc relevantní pochybnosti o skutkovém stavu nevyplývají.
25. Žalobce rovněž namítl, že pokud mohlo dojít ke kontaminaci jedné zkumavky, mohly být kontaminované obě, uvedené se ale soudu jeví jako krajně nepravděpodobné. Vzorky totiž byly odebrány do úplně jiných zkumavek rozdílného typu, přičemž bylo potvrzeno, že je předem dáno, jaký typ zkumavky se použije pro který účel (rozdílná barva víček). Svědci

také vyloučili možnost ovlivnění výsledku testu na alkohol přítomností gelu v odběrové zkumavce, která není předem určena pro soudní lékařství. A soud nemíní, že by žalobce svou argumentací tato jejich tvrzení relevantně vyvrátil. Ani v tomto směru tedy žalobcová námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná.

26. Soud také zdůrazňuje, že žalovaný považoval výsledek rozboru žalobcovy krve sice za klíčový, avšak nikoliv jediný důkaz o jeho ovlivnění alkoholem při dopravní nehodě. Kromě shora uvedených svědeckých výpovědí svědčí dle žalovaného o rozhodujícím vlivu alkoholu i průběh a následky nehody, kdy příčinou havárie byla *„zásadní indispozice odvolatele obecně odpovídající úplné ztrátě kontroly nad vozidlem v důsledku požití významného množství alkoholu“*. Vzhledem k věku a zdravotnímu stavu žalobce, který sám sebe popisuje jako aktivního sportovce, však lze vyloučit jako možnou příčinu nehody jeho zdravotní stav a rovněž porucha vozidla byla jako příčina nehody vyloučena. V neposlední řadě žalovaný zohlednil i informaci o přítomnosti žalobce na fotbalovém turnaji končícím v den nehody v poledne a na následném posezení spojeném s občerstvením (které mělo končit v podvečer), v kombinaci s poznámkou žalobce o tom, že alkohol požívá jen při společenských akcích, a skutečnost, že k nehodě došlo večer cca 7 km od místa konání turnaje. Lze tedy přisvědčit žalovanému, že žalobce neusvědčuje jen jeden důkaz, nýbrž souhrn důkazů ústící v jednoznačný závěr. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání navíc žalovaný zvýraznil (vytlačil či podtrhl) celou řadu argumentů, které svědčí pro závěr o ovlivnění žalobce alkoholem. Že žalovaný nevycházel pouze z jediného důkazu je tak patrné na první pohled.
27. Soud proto neshledal důvodnou žalobní námitku, že žalovaný nezohlednil pochybnosti o skutkovém stavu svědčící v žalobcův prospěch. Z napadených rozhodnutí a správního spisu naopak vyplývá, že je žalovaný zohlednil, avšak rozptýlil je s pomocí dalších důkazů.
28. Soud nakonec doplňuje, že ačkoliv je mu známo, že byl žalovaný ve výše citovaném trestním řízení již nepravomocně odsouzen, tuto skutečnost v soudním řízení správním nezohlednil, neboť vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku sp. zn. 10 As 87/2014, k rozsudku vydanému v trestním řízení až po nabytí právní moci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru správní soud přihlíží pouze tehdy, tvrdí-li žalobce, že soud v trestním řízení vyslovil závěry, které zpochybňují zákonnost posouzení služebního funkcionáře, a tato svá tvrzení odůvodňuje. Uvedené však v nyní posuzované věci nenastalo, neboť i trestní soud shledal žalobce vinným a žalobce svoji argumentaci nespojil se závěry soudu rozhodujícího v trestním řízení.

V. Závěr

29. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, náhradu nákladů ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu